

— Ваше благородие! върнете са, слѣдъ васъ всичката рота бѣга. Отетживатъ.

Цитовичъ нищо не чува...

Другата рота лѣжи и очаква неприятелъ. Едва что той са вдигнѣ, тя го посрѣцна съ залпъ. Но таборитѣ на турцитѣ растѣтъ и растѣтъ. Като облакъ исплувва изъ задъ горизонтътъ.... И на тази рота са паднува да отетжива. Всичкото пространство между нашата траншея и турската са покрѣва отъ възвращающитѣ са назадъ солдати. Но голѣмата частъ ранени събиратъ. Двама убити носятъ. Неприятелъ завзема пакъ своята траншея, тържествуващо му „аллахъ“ са разнася по околноститѣ. Залпове отъ тамъ.... И вторий ротенъ командиръ са оказва раненъ. Солдатитѣ медленно отетживатъ като са обстрѣлвахъ, за да одържатъ неприятелъ отъ атаката отъ негова страна; това ще са удаде за сега....

— Всичкитѣ ли ранени сѣ тукъ?

— Двама, струва ни са, тамъ останѣхъ.

Провождатъ санитари за тѣхъ. Тѣ покорно са промѣкватъ задъ бруствертъ. Раненитѣ събиратъ....

Солдатитѣ които са завърнѣхъ отъ огньтъ, които са натърпѣхъ на страхътъ, проваждатъ ги въ съединителнитѣ траншеи. Турцитѣ навѣрно ще прѣмнѣхъ въ настѣпление и много енергическо, а веднѣжъ вече войскитѣ които бѣхъ въ огньтъ и които отетжѣхъ само распространяватъ страхътъ между защитницитѣ на траншеята.

— Е какво? нахвърлюватъ са на Кашина, когато той са показва въ траншеята.

— А нѣ! и той до самийтъ носъ на питавшиятъ поднесе рѣжавтъ на свойтъ мундиръ, който бѣше прострѣлянтъ.

— А рѣката ти е цѣла?

— Рѣката ми е цѣла.... Ахъ, подлеци!

— А кои сѣ подлеци?

— Не, гдѣ е шапката ми? хваща са той за главата.

— Напраздно вий мислите, че дѣлото не са сполучи, чува са на страни чийто хладнокрѣвенъ гласъ. Солдатитѣ испѣлнихъ всичко, което имъ бѣше заповѣдано. Вмѣкнѣхъ са въ траншеята, заклахъ когото намѣрихъ тамъ, взехъ нѣколко турски пушки и са върнѣхъ назадъ. Въ това и бѣше сѣццността на дневното прѣдприятие.

— Азъ са страхувамъ за лѣвийтъ флангъ, и отивамъ тамъ! чува са гласътъ на Скобелева.